

Nina Leger

De Collectie

Vertaald door Sanne van der Meij

Leesmagazijn 2025

Voor J. D.

© 2 0 1 9
E D I T I O N S
G A L L I M A R D
© 2 0 2 5
L E E S
M A G A Z I J N
A M S
T E R D A M

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Omslag ontwerp en typografie: Connie Nijman
Zetwerk: Elizaveta Borovikova

NUR: 302 ISBN: 978-90-834216-2-9 LEESMAGAZIJN N° 83
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘In the final trial of the second experiment, he’d assembled himself and his surroundings—effortlessly—from the dust of randomly scattered moments, from apparent white noise in real time.’

—Greg Egan

Permutation City

‘Baby, just come to me
Be what you wanna be
Using your fantasy
I need your soul to see’

—Gigi D’Agostino

‘La Passion’

Ze laat hem in haar mond glijden.

Ze laat hem zwaarder worden, warmer, toenemen in omvang en vorm, tegen haar gehemelte groeien, op haar tong rusten.

Roerloze lippen, minieme inwendige samentrekkingen: ze heeft haar bewegingen ontdaan van hartstocht.

Ze denkt aan de papieren bloemen die ontluiken als ze op het water worden gelegd.

Ze neemt wat afstand en bekijkt de stijve penis.

Eentonige lucht, tortelgrijs tafelzeil gespannen tussen de torens; de auto's houden de horizon strak; het gelakte bruin van de straatlantaarns onderbreekt met vaste intervallen de bommenrij; agenten op fietsen glijden voorbij terwijl ze de bruidsboetieks binnengluren: alledaagse geometrie die bepalend is voor de tred, ademhaling en gedachtegang van Jeanne.

Ze volgt de boulevard.

Maar ze verandert van richting, steekt over, en die knik in haar pad is scherp genoeg om de ruimte te doorklieven als een spijker die een vasthakende stof in de lengte doorscheurt. De stad stort in, verliest haar x-assen en verliest haar y-assen, een maalstroom van lucht, bomen, straatlantaarns, fietsen en jurken. Het uithangbord op de hoek van een apotheek wordt vloeibaar, stroomt, vermengt zich met de verkiezingsposters, wordt dan stroperiger, glijdt tussen de gevallen bladeren, haalt het asfalt open, slokt de kledingrekken van de Guerrisol op en de rolluiken, verteert de hele stoep. Jeanne zakt weg.

Licht in het hoofd, denken ze, als ze tegen een winkelruit leunt—adem in, adem uit—, als de vlakke kou van het glas door haar blouse trekt en haar schouderbladen bevriest—adem in, adem uit—, als ze haar ogen sluit en haar hoofd achteroverkantelt—adem in,

het gebeurt altijd als ze haar hoofd achteroverkantelt.

Jeanne heeft het gordijn dichtgetrokken, de kamer loopt vol groen, waterig licht.

Jeanne luistert naar de geluiden van het hotel—de kabels van de lift die weer omhoogschuiven, deuren die dichtslaan, een aanzwellende stofzuiger. Het is bijna twaalf uur, de toeristen zijn vertrokken om hun plaats in te nemen op de pleinen van Parijs, hun kamers zijn leeg, de huishoudelijke dienst heeft het weer voor het zeggen. Een karretje met minishampoos en handdoeken komt dichterbij, vertraagt, maar de kamer wordt beveiligd door de kartonnen deurhanger waarop in rode hoofdletters ‘NIET STOREN’ staat. Het karretje rijdt verder. Al snel verstomt het geknars in de verte van het tapijt. De lift komt tot stilstand, de deuren zijn voor vandaag gesloten, de stofzuiger zwijgt. De rust daalt neer rondom de kamer en Jeanne concentreert zich op de afgesloten ruimte, het heen en weer gaan van haar hand, van haar lippen, en op de gesmoorde ademhaling die van boven komt.

Ze laat haar tong over de compacte penis gaan, haar speeksel volgt de contouren van de aderen, bevochtigt haar vingers—die ze stevig om de basis van de penis sluit, haar knokkels glad en wit door de druk—, baant zich een weg door het schaamhaar en verzwaart de krulletjes.

Alsof hij grip zoekt op een glibberige rots, legt de man een hand op Jeannes schouder. Ze maakt zich los, sluit haar lippen weer om de penis. In de hoek van haar gezichtsveld, achter het bekken van de man, vertoont een aloë vera onweeglijke kronkelingen, bed, lampen en stoelen drijven, als in water.

het gebeurt altijd als ze haar hoofd achteroverkantelt. Licht in het hoofd, denken ze, want wat moet je anders denken als je haar zo ziet, rug tegen de muur gedrukt, hand door de lucht zwaaiend, knieën licht gebogen, hoofd achterovergekanteld, lichaam onsamenhangend, schijnbaar op het punt om ter aarde te storten in een plotselinge val, een verticale instorting zoals wanneer een toren in elkaar zakt? Licht in het hoofd, denken ze, want ze weten niet dat ze wankelt zonder onwel te zijn, dat zij de middelen kent waarmee je een doel bereikt, en dat altijd als ze haar hoofd achteroverkantelt een mannenstem—soms opportunistisch en zelfverzekerd, soms gebroken nog voor die zich verheft—haar vraagt, Gaat het wel?

Wat voor gezicht, postuur, schouders of buik hij heeft, maakt niets uit; daar heeft ze geen oog voor, want niets aan het uiterlijk van een man zegt iets over zijn penis.

Ze bouwt een geheugenpaleis, dat naarmate het zich vult met nieuwe penissen, wordt uitgebreid met ingewikkelde gangenstelsels, aanbouwen en bijgebouwen. Er verschijnen steeds meer deuren.

Ze had foto's kunnen maken om een collectie mee samen te stellen, ze had een kas- of schetsboek kunnen bijhouden, ter ondersteuning een spreadsheet of dagboek kunnen gebruiken, haar min of meer bewerkte herinneringen aan anderen kunnen toevertrouwen, ze had kunnen vergeten—maar ze bouwde liever een paleis.

Elke kamer van het bouwwerk herbergt de herinnering aan een specifieke penis en zorgt ervoor dat die wordt bewaard. Jeanne hoeft maar over de drempel te stappen en alles komt terug: de vorm, het silhouet, de specifieke warmte, de dichtheid, de geur van de penis, de elasticiteit van het weefsel en de teint als het straktrekt of verslapt, hoe glad of glanzend de eikel is, het netwerk van blauwige bloedvaten, de beschaduwde delen, de huid van de balzak met ribbelingen als van een vingerafdruk, de haarinplant.

De kamers bewaren de volledige herinnering aan de penissen, maar dat is het enige dat er binnenkomt: de man verdwijnt, zijn beeld opgeslokt door Jeannes ingezoomde blik.

Ze verzamelt, maar jaagt niets na, is niet op zoek naar die ene penis die alle andere overtreft en die haar ontdekkingstocht zin zou geven door een duidelijk einde voor te schrijven. Ze vergaart zonder te vergelijken, voegt toe zonder te oordelen, zonder voorkeur of afkeer. De indeling van het paleis garandeert de gelijkwaardige opzet van het project en Jeanne is niet gevoelig voor plotselinge opwellingen: een nieuwe aanwinst wordt nog geen fractie van een seconde verkozen boven de rest.

Jeanne bedient zich niet van intriges om de feiten mee op te luisteren; ze wil de schok van de penis zonder die te verzachten. Haar seksuele geografie bestaat uit plaatsen waar de lichamen passeren zonder dat de individuele personen te onderscheiden zijn: winkelcentra, het openbaar vervoer, brede lanen en boulevards. Ze vermijdt ruimtes die zijn bedoeld, zijn ingericht om te flirten, versieren en verleiden, bars, kroegen, clubs en lounges, waar seks de inzet is van een spel van om elkaar heen draaien en het terrein verkennen, waar elk gebaar en elk woord zijn gericht op een doel waarvan het ordinair en onbehoorlijk wordt gevonden om dat uitdrukkelijk te benoemen. Omzichtigheid, nonchalance en hoffelijkheid zijn geboden.

Waar neemt ze de lichamen die ze treft mee naartoe?

Geen verborgen hoekjes onder koetspoorten, hallen van slapende flats, parkeerplaatsen, toiletten, zwembadkleedhokjes, telefoocellen, kantoren, liften of trappenhuizen: alle gemeenschappelijke ruimtes en openbare plekken heeft ze uitgesloten van haar hersenschim.

Ze neemt ze niet mee naar haar huis en gaat ook niet met hen mee naar huis: een woning zou het stempel dragen van een dagelijks leven, de voorwerpen waren volledig opgenomen in het verhaal van een levenswijze, en uit die samenkomst zou een soort eenheid ontstaan, bedoeld om uitdrukking te geven aan een verleden, een heden en een toekomstig verlangen, om smaken en voorkeuren bloot te leggen en een minimale, maar venijnige vertrouwelijkheid te scheppen.

Op een keer, helemaal in het begin, stond ze te wankelen voor een appartementengebouw van rode baksteen. Op datzelfde moment kwam er een man naar buiten. Hij had zijn hulp aangeboden en zij had ermee ingestemd om met hem mee naar boven te gaan. Het geluid van de deur was haar bijgebleven, een driepuntssluiting die van het slot werd ge-

draaid, die weerstand bood, om enig geweld vroeg en toen ludruchtig meegaf, opgelucht verslagen te zijn. Het appartement: beige tapijt, grote inbouwkasten, slaapbank—de man had erop gestaan hem uit te klappen, maar niet voor hij Jeanne een glas water had aangeboden —, twee ramen die uitkeken op een park, met daaronder bloembakken waar niets in groeide, het rumoer van kinderen van beneden, een kruidige geur, zachtgeel beddengoed. Die elementen vormden een geheel dat sommigen een leven zouden noemen en anderen een bestaan, maar dat, hoe je het ook noemde, de collectie niet haalde. En de penis van de man zat erin verstrikt. In Jeannes herinnering vermengde de teint van zijn penis zich met het zachtgeel van de lakens en het beige van het tapijt, de kromming werd gebroken door het indirecte licht dat door het glas water viel, de stilte verstoord door het geschreeuw van de kinderen dat bij vlagen opsteeg. De herinnering was zo verzadigd dat hij niet voorbij de deuren van het paleis kwam en het pad van de normale herinneringen volgde. Jeanne zou hem nu niet meer kunnen beschrijven. Het glas water, de kasten, het park en de kale bloembakken kon ze zich nog wel voor de geest halen.

Nadat ze alle andere mogelijke plekken had uitgesloten, bleken alleen hotels de neutraliteit te bieden die was vereist voor Jeannes activiteiten. Ze werd al snel een kenner, haar plattegrond van Parijs was bespikkeld met adressen die ze instinctief herkende. Hôtel Agate, Hôtel Prince Albert, Hôtel Prince Monceau, Hôtel Coypel, Hôtel Nord & Champagne, Hôtel Edgar Quinet, Comfort Hôtel Lamarck, Seven Hôtel, Park & Suites Prestige Paris Grande Bibliothèque, Adagio City Aparthotel Montrouge, Ibis budget Paris Porte de Vanves, Mercure Paris Porte de Versailles, Hôtel Kyriad Italie Gobelins, Hôtel Kyriad Bercy Village, Hôtel Kyriad Montparnasse, Hôtel Magellan, Hôtel Fiat... Ze houdt van de kamers die aan niets anders toebehoren dan aan hun nummer, 12, 208, 5 of 43, bovengrondse ruim-

tes, tijdelijk overgenomen en denkbeeldig bezeten. Dat je binnenkomt en je kunt overgeven aan het losbandigste gedrag, de tederste intimiteit of de hardste obsceniteiten, dat je de wanden van de vreemde kamer toont wat je nog niet zou onthullen aan je meest loyale vrienden. Dat je uiteindelijk de deur achter je dichttrekt, de sleutel teruglegt op de balie en ze onmiddellijk beginnen de sporen uit te wissen; ze wassen de lakens, vervangen de handdoeken en vegen de vingerafdrukken weg. Het schoonmaken ontdoet de kamer van elke verbondenheid, waarborgt haar beschikbaarheid en geheugenverlies. Het beeld van de lichamen die enkele uren eerder de met zweet doordrenkte lakens bijna verscheurden, wordt opgelost in bleekmiddel en samen met het vieze sop door het putje gespoeld. Een volkomen frisse, maagdelijke wereld ligt klaar voor de volgende gast.

Jeanne stelt de keurige inrichting op prijs, de perfecte, eindeloze herhaling van hotelkamers: elk voorwerp staat voor een reeks, zelfs als het gewaagde woonaccessoires zijn. Als ze een boeket op een nachtkastje ziet staan, stelt ze zichzelf ermee gerust dat er in de kamer daarnaast zonder enige twijfel hetzelfde boeket staat, in dezelfde vaas, op hetzelfde nachtkastje, en dat dat ook geldt voor de kamer daarnaast en die daarnaast, alsof er ooit één unieke kamer is ontworpen, die vervolgens tussen twee spiegels is geplaatst en zo oneindig is gekopieerd. Jeanne tuurt naar het vermenigvuldigde bleekroze van de bloemen tot ze opgaan in een niet aanwijsbaar verdwijnpunt. Tevreden doet ze de deur op het nachtslot, en met haar hand op de draaiknop die haar opsluit met een vreemde, leest ze met gedempte stem voor wat er op het bordje achter op de deur staat: ontbijt € 12, toeristenbelasting 60 cent, huisdiertoeslag € 4; veiligheidsinstructies bij brand; evacuatieplattegrond; ‘U bent hier’.

Die onbeduidende woorden vormen voor haar de zeer discrete voorboden van een uitspatting in een standaardkamer.

Er was een begin.

De dag dat Jeannes oog scherpstelt op de koperachtige glans van een gulp.

Metrolijn 13, het schudden van de wagon, waar een kop-pige accordeonist zich tegen verzet, en de man tegenover haar, naar wiens kruis ze staart en die verstijft onder haar blik.

De vrouw rechts van de man bespeurt gevaar: haar aandacht ruist over het oppervlak van het mannengezicht, inventariseert en identificeert de plek waar het landschap breekt met zijn normale topografie. Het gebeurt aan de rand van het blikveld. Zijn blik is te sterk afgewend, star en trillerig tegelijkertijd. De vrouw zweeft mee naar waar het oog naar staart: Jeanne, haar ogen neergeslagen, recht voor zich uit starend, een volhardende blik, die rust en steeds dieper wegzinkt in de plooien van de donkerblauwe stof, de tanden van de rits een voor een langs lijkt te gaan. De man durft haar de weg niet te versperren. Hij zou zijn handen er gewoon voor kunnen leggen, zijn benen kunnen kruisen, zich bedekken met een slip van zijn jas, maar hij verroert zich niet, beroofd van de zeggenschap over zijn eigen penis.

De vrouw wordt onrustig, wil eigenlijk ergens anders gaan zitten, de man met zich meeslepen, doen alsof ze er de volgende halte uit moeten en daarom alvast opstaan, want het is druk in de metro en anders lukt het hen straks niet om zich op tijd een weg naar de deuren te banen. Maar ze zit er net zo verstijfd bij als haar man, gevangen in het systeem van onbeweeglijkheid dat door Jeannes vernauwde pupillen in stand wordt gehouden.

Als het metrostel afremt op Saint-Lazare, laat Jeanne los, staat op en loopt weg. Het afgematte stel blijft zwijgend zitten. Ze houden vast aan die stilte, stellen de eerste woorden uit, houden hun verwijten voor zich—hun contouren vaag en hun oppervlak grijs—, niet in staat één enkel